

τότε φίλους ἔχομεν πολλούς—οἱ φίλοι, πρὸς οὓς λέγομεν ὅτι ὁσονοῦπῳ γινόμεθα γνωστοὶ εἰς τὸ δημόσιον ὥς συγγραφεῖς, συγχαίρονται ἡμῖν, ἐπαινοῦντες ἐκ προοιμίου τὸ σύγγραμμά μας, διότι ἐλπίζουσι νὰ λάβωσι κανὲν ἀντίτυπον δωρεάν, καὶ ὑπόσχονται νὰ καταβάλωσιν ἀπείρους προσπάθειάς ὥστε ἐν οὐ μακρῷ χρόνῳ νὰ ἐξοδευθῇ ἡ ἔκδοσις.

Γέγονεν ἡ ἔκδοσις! καὶ τρέχομεν τότε νὰ διανείμωμεν τὰ πρῶτα ἀντίτυπα εἰς τοὺς προστάτας, εἰς τοὺς ἡμετέρους φίλους, εἰς τοὺς ἐφημεριδογράφους καὶ ἀπολαμβάνομεν εὐχαριστήσεις, συγχαρητήρια, ἐπαίνους μὲ τὸ σ α κ κ ῖ ἄλλα, βαβαί! ἂν κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου ἡ ὑπόθεσις τῆς ἡμετέρας συγγραφῆς ἦναι κείμενον φιλολογικῶν συζυτήσεων! ἂν μία ἐφημερίς τυχὸν ἐπαινέσῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ ἡμᾶς σήμερον, δέκα τὴν ἐπαύριον θέλουσιν ἐξεγερθῇ καταλιθάζουσαι ἡμᾶς καὶ ἀποθαρρύνουσαι.

Ἡ ἔκδοσις γέγονε! καὶ ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν ταῖς πλατείαις, ἐν ταῖς τριφύδις τῆς πόλεως ὁ λόγος εἶναι περὶ ἡμῶν· φημιζόμεθα, ἐπαινούμεθα, ἀντικείμενον γινόμενοι τῆς κοινῆς περιεργείας· ἐφήμερος φήμη! δόξα διαλυομένη ὡς ἀτμός! διότι τὰ περιτρίμματα τῆς ἀγορᾶς ὑποσκάπτουσι καὶ καταστρέφουσιν αὐτήν, ὅπως ἀνοίξωσι στάδιον εἰς ἄλλας, τὰς ὁποίας θᾶτον ἢ βράδιον ἡ αὐτὴ τύχη περιμένει.

Ἀλλ' ἔλθωμεν εἰς τὸ κυριώτερον.

Λέον νὰ τείνωμεν χεῖρα πρὸς τὸν κορβανὰν καὶ νὰ ἐξασφαλίσωμεν αὐτὸν κατὰ κλεπτῶν.

Φεῦ! εἰς οἷαν ἀπάτην εὐρισκόμεθα καὶ πόσον ἀκριβῶς πληρόνομεν αὐτήν· ἄλλα τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται, καὶ ἴσως, προϊόντος τοῦ χρόνου, εἰσπράξωμεν λεπτὸν κατὰ λεπτὸν ὅτι ἤδη ἐξωδύσαμεν σωρηδὸν, διότι οἱ βιβλιοπῶλαι πρὸς οὓς ἐνεπιστεύθημεν τὴν πώλησιν τῆς συγγραφῆς μας, ὁμοιάζουσι—καὶ σύγγαυτε τὸ τετριμμένον τῆς παρομοιώσεως—τοὺς γεωργούς τοὺς καλλιεργούντας ξένας γαίας· ἀ ν κ α ρ π ῖ σ ο υ ν,

(TOM. A')

κα λ ἄ, εἰ δὲ καὶ μ ἢ ὑ πο μ ο ν ῇ! ν ἄ ζ ῆ σ' ὁ ἀφέντης!

Ὡ ἐλπίδες μάταιαι! ὦ χρήματα ἀδίκως ἐξωδευμένα!

Καὶ ὅμως, ἂν, ἀποφασίσαντες, διακινδυνεύσωμεν εἰσέτι μικρὸν, ἔχομεν τῆς σωτηρίας τὸ μέσον· ἐν τῷ ναυαγίῳ ἡμῶν ὑπάρχει σάνις σωτήριος· δράζωμεν αὐτὴν πρὶν ἢ ἄλλος τείνῃ χεῖρα. Ἰδέα θαυμαστή, ἀξία τῶν θαυμασίων ἐπινοιῶν τοῦ περιλήτου αἰῶνός μας!

Μιμηθῶμεν τὸν Κ... ἀπέλθωμεν εἰς Παρισίους πρὸς ἔκδοσιν ἐνὸς σεληνοδρομίου προγνωστικοῦ· προσαρτήσωμεν τὴν ἡμετέραν συγγραφὴν, κεκαλλωπισμένην καὶ μετὰ τινων ξυλογραφιῶν, ἔστωσαν καὶ ξένων τῆς ὑποθέσεως, καὶ τοιοῦτοτρόπως δημοσιεύσωμεν ἐν Ἀ λ μ α ν ἄ χ ι ο ν.

Τίς ὁ μὴ ἀγοράζων τ ο ὕ γ α ῖ δ ἄ ρ ο υ τ ῇ ν Φ υ λ λ ἄ δ α;

ΦΙΛΟΚΛΗΣ.

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΨΙΣΤΟΝ.

(Young. 22^a Νύξ.)

Θέλω σὲ βλέπει πάντοτε, ἔπαινε, ἔρποντα ἐντὸς τῶν μεγάρων, γαργαλίζοντα διὰ τῶν κολακευτικῶν σου ἤχων τὸ οὖς τῶν ἰσχυρῶν καὶ πωλούμενον τῇ κακίᾳ ἀντὶ χρεοσίου; Θέλω σὲ βλέπει ἐπαιτοῦντα παρὰ τοῦ ποταποῦ πλουσίου, ἄρτον προσβιβόντα ἀτιμίαν; Θέλω σὲ βλέπει θυμιῶντα αἰσχροὶν καὶ νεκρῶν ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴν καρδίαν καὶ διαχέοντα τὰ ἡδέα σου ἀρώματα περὶ πτώματος;

Ὡ ἐπαινε, ἄφες τὰς αὐλὰς, ὅπου ἀτιμάζεις τὴν εὐγενειάν σου καὶ βῆ ἐγκωμιάζης χαμαιζήλους ἡγεμόνας ὑπαγε εἰς τὴν κα-

τοιμίαν σου, πρὸς τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην ἀρχὴν, τὴν προικίσασαν τὴν γλῶσσαν διὰ τοῦ δώρου τῆς διαλέκτου, τὴν χορηγήσαν εἰς τὴν διάνοιαν τὴν δύναμιν τοῦ ἀναπτύσσεσθαι καὶ τελειοῦσθαι, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν δοῦσαν τὸ εἶναι. Ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Δημιουργοῦ ὁ ἄνθρωπος κλίνει τὸ γόνυ καὶ ταπεινῶνται ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ σεβάσματα καὶ τὰ θυμιάματα διαδίδονται ἀπὸ ἀργίλου εἰς ἀργίλον καὶ ἀπὸ κακουργήματος εἰς κακούργημα· καὶ Σὺ Πλάστα τοῦ ἀνθρώπου, Σὺ Ὑπέρτατε Κύριε, εἰς ὃν τὸ πᾶν ἀνήκει, οὐδὲν τούτων ἀπολαμβάνεις!

ὦ! ἐπιθυμῶ νὰ παύσω τοῦ ζῆν, ὅταν ἡ ψυχὴ μου παύσῃ τοῦ αἰνεῖν τὸν Δημιουργὸν αὐτῆς! Ἄς ἡδυνάμην διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης μου νὰ τὸν ἐκδικήσω ἀπὸ τῶν ἀχαρίστων, οἵτινες τὸν λησμονοῦσι! Πόθεν ν' ἀρχίσω τὸν πρὸς αὐτὸν ὕμνον μου, διὰ νὰ μὴ τὸν τελειώσω ποτέ! Ὅπου στρέψω τὸ βλέμμα, ἡ φύσις μοι λέγει νὰ θαυμάσω τὰ ἔργα του. Ἡ ἡμέρα εἶναι τὸ μερίδιμά του, καὶ αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς σκότος, οὗτινος τὸ φρικῶδες εἶναι ἐστυλισμένον ὑπὸ κόσμων φωτεινῶν, γεννᾶται ἐκ τῆς συνοφρυώσεώς του. Μὲ πόσα θαυμάσια ἐπλεξε τὸν μέλανα τῆς νυκτὸς μανθῶν! Ὅποια μεγαλοπρέπεια ἀνελίσσεται εἰς ταύτην τὴν ἀψίδα, τὴν πλήρη διαλαμπόντων σωμάτων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἐτέρου πόλου! Ὅποια δαψίλεια διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν! ἀλλὰ διὰ Σὲ ἴψιστε, μὴ δὲν ταῦτα πάντα.

Παντοδύναμε Θεέ, οὗτινος ὁ παντεπόπτης ὀφθαλμὸς ὄρᾳ τὸ παρὸν, τὸ μέλλον καὶ τὸ παρελθόν, καὶ θεωρεῖ ὡς μίαν στιγμήν τὸν χρόνον, ὃν οἱ θνητοὶ διαιροῦσιν εἰς τρία μέρη. Μόνος κατανοεῖς τὸ πᾶν, καὶ εἶσαι ἐντελὲς ἀκατανόητος. Μ' ὅλον ὅτι ἀόρατος, ὑπάρχεις παντοῦ, εἰς τὰ ἐλάχιστα τῶν ἔργων σου ὡς καὶ εἰς τὰ ὑψηλότερα. Τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη, φέροντα ἐπ' αὐτῶν κόσμον ὄντων, ἅτινα τρέφουσιν, ἀναγγέλλουσι τὴν ἰσχύϊν σου, ἀπαράλλακτα, ὅπως καὶ αἱ γιγαντώδεις σφαῖραι καὶ αἱ μεγάλοι οἰκογένειαι, ἐξ ὧν κατοικοῦνται μόλις ὁ νοῦς

τάς ἐρωτᾷ καὶ πάραυτα προφέρουσι τὸ ὄνομα τοῦ κοινοῦ αὐτῶν πατρός.

Σὺ εἶσαι ἡ παγκόσμιος πηγὴ, ἐξ ἧς ἀναβλύζει ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐδαιμονία, αἵτινες διανέμονται εἰς πάντα τὰ ὄντα. Σὺ ἔδωκας τῷ ἀνθρώπῳ τὸ δῶρον τοῦ λόγου· ἀλλ' ὁ λόγος δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὸ ὄνομά σου. Εἰπέ μοι, ὅποιον εἶναι αὐτὸ τὸ ὄνομα; Πῶς πρέπει νὰ ὀνομάσω ἐκείνον, ὃν βλέπω σίλβοντα ἐντὸς τῶν δίσκων τῶν ἀπειραρίθμων τούτων ἡλίων; Βοήθησον τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸ νὰ βαστάσῃ τὴν ἰδέαν σου, καθότι πίπτει καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς δόξης σου.

Παντοδύναμε, Σὺ τὸ ἄκρον ἄωτον πασῶν τῶν τελειοτήτων, αἰτία ὅλων τῶν αἰτιῶν, ρίζα αἰώνις, ἐξ ἧς γεννῶνται πάντες οἱ κλάδοι τῆς φύσεως, Πρωτοκλάστα τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀτελευτήτου ἀλύσεως αὐτῶν, τίς δύναται νὰ ὀρίσῃ τοῦ θέλει γαματήσῃ ὁ τελευταῖος αὐτῆς κρῖκος; Δημιουργε τοῦ ἀπεράντου αὐτοῦ παντός, τοῦ κατεσκευασμένου ἐξ ἀμέτρων σχημάτων, τοῦ ὄντος τοῦ πυκνοῦ, τοῦ ἀραιοῦ, τοῦ σκιεροῦ, τοῦ φωτεινοῦ· ἐδῶ μὲν περιορίζομενον εἰς ἓν ἄτομον ἀόρατον, ἀλλαχοῦ δὲ ἐκτεινομένου ἄνευ ὁρίων· ἐπίσης ἀκατανόητε καὶ μυστηριώδη διὰ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ μεγαλύτερα, ὡς καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα τῶν ἔργων σου. Πλάστα πάντων τῶν σφαιρῶν τῆς νυκτὸς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἔρριψες τὸν ἄνθρωπον, ἵνα βλέπῃ καὶ θαυμάζῃ γονυκλινὴς· πατὴρ τῶν πνευμάτων, οἱ στιγμιαῖοι οὗτοι βασιλεῖς τῆς ὕλης, οἱ σπινθῆρες οὗτοι τῆς δόξης σου, τὰ εὐγενῆ ταῦτα τέκνα τῆς ἰσχύος σου, εἰς ἃ ἔδωκας τὴν δύναμιν τοῦ ἐνεργεῖν πρὸς ἀγαλλίασίν σου, καὶ οὐχὶ τὴν ἀπλὴν ιδιότητα τοῦ ὑπακούειν τυφλῶς εἰς τοὺς νόμους σου χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζωσι· τὰ σμήνη ταῦτα τῶν νοητικῶν ὄντων ὑψοῦνται κατὰ βαθμοὺς, τὰ μὲν ὑπεράνω τῶν δὲ, μέχρι τοῦ τελευταίου, τοῦ εὐρισκομένου μᾶλλον πλησίον σου· ἀκτίνες κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον διαλάμπουσιν ἐκ τοῦ θείου σου φωτός,

προωρισμένα να ἐμφυχωσι, να εἰσδύωσιν εἰς τὴν ζοφώδη ἀργίλον τῶν ὀργανικῶν σωμάτων, ἔλαβον κατὰ διαφόρους βαθμοὺς τὸ ἠρμύμενον, τὸ λογικὸν καὶ τὴν διάνοιαν. Ἡ πολυπληθὴς αὐτῶν οἰκογένεια πληροῖ τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τοῦ παντός, τὸ ὁποῖον ἔκτισας διὰ τῶν ἀθανάτων σου χειρῶν!

Αἰδῶ Μονάρχα, εἰπέ μοι, ποῦ κατοικεῖς; Ποῦ δύναμαι νὰ εὕρω τὴν κατοικίαν τοῦ εὐεργέτου μου; νὰ εἰσδύσω ἐντὸς τῶν ἀβύσσων; νὰ σὲ ζητήσω εἰς τὸν ἥλιον; οἱ μηχανώμενοι οὗτοι ἄνεμοι δύνανται νὰ μοι εἰπωσι, ποῦ δύναμαι νὰ εὕρω τὸν Πλάστην μου; μὴ εἶναι ἐκεῖνος, ὃν ἀκούω εἰς τὴν φωνὴν τοῦ κεραυνοῦ; μὴ ἐποχεῖται ἐπὶ τῶν καταγίδων καὶ διατάσσει εἰς τὰς θυελλώδεις τρικυμίας νὰ σύρωσι τὸ διάπυρον αὐτοῦ ἄρμα;

Ἀλλὰ τί λέγω; ὁ Θεὸς εὐρίσκεται τοσούτου μακρὰν ἐμοῦ; Ἐβλασφήμησα. Θνητοί, προσκυνήσατε μετ' ἐμοῦ· αὐτὸς εἶναι ἐδῶ. Ψάλλω τὸν ὕμνον του, εὐρισκόμενος ἐντὸς τοῦ στέρνου αὐτοῦ. Τὸ πᾶν δὲν εἶναι εἰμὴ ἐν σημείῳ τοῦ Θρόνου τοῦ ἀρρήτου ὄντος, ὅστις δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος παρήγαγε τὴν φύσιν, ἣν ἡ σκιά τοῦ βραχίονός του στηρίζει· ἂν μίαν μόνην στιγμήν διακόψῃ τὸ μεῖδιμά του, αὕτη ἀφανίζεται. Βλέπει, ἔρπον εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀβύσσου ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὑψοῦται πλείότερον. Ἡ χεὶρ του περιβάλλει τὸ ἄπειρον.

Τίς εἰμαι; Ἡ ὁρμὴ ἐνὸς ἀσθενοῦς θνητοῦ δὲν προσβάλλει ἄρά γε τὸ μεγαλεῖον του; Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἔλαβε τὸ δικαίωμα τοῦ θαυμάζειν τὰ ἔργα του, δύναται ὡσαύτως νὰ τοιμήσῃ, ἄτομον κόσμου ἀτόμου, νὰ ψελίσῃ εἰς τὴν κόριν τοὺς ὕμνους τοῦ Ἰψίστου; Ποῦ δύναμαι νὰ εὕρω ἰδέας ἀξίας αὐτοῦ; Ἡ σκέψις μου, ἡ μέχρι τοῦ κέντρου τῆς γῆς φθάνει ἢ ὑψοῦται μέχρι τοῦ θόλου τῶν οὐρανῶν, δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἐν τῇ φύσει εἰκόνας ἀρκούντως εὐγενεῖς, ὅπως ἐκφράσῃ τὸ μεγαλεῖον του. Δὲν βλέπει εἰμὴ σκότος καὶ πτωχείαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπρότητος καὶ τῆς πολυτελείας τοῦ παντός. Ὅ,τι τὰ

ἄστρα ταῦτα ἐμπνέουσιν ὑψηλὸν, εἶναι ἀσθενές· ἡ ἐνεργητικότης εἶναι ἀδράνεια, ὁ δὲ μᾶλλον ἐνθερμος ἐνθουσιασμός εἶναι ψυχρός.

Παντοδύναμε Θεέ, εἰς σέ, τὸν ὁποῖον ὕμνω, εἰς σέ, ὅστις μοὶ ἐμπνέεις τὴν φιλοδοξίαν καὶ μοὶ χορηγεῖς τὴν θησαυρὸν τοσούτων εὐγενῶν αἰσθημάτων, εἰς σέ, ὅστις ἔδωκας εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ δῶρον τῆς ἀθανασίας, ποῖον ὄνομα ὀφείλω νὰ δώσω ὅπως σοὶ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου; Ἄ! ἂν δὲν δύναμαι νὰ εὕρω τοσοῦτον ὑψηλὸν ὄνομα, δέχθητι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι προσφιλὲς εἰς τὴν καρδίαν μου. . . Θέλω σὲ ὀνομάσει, φίλον τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν σὰς παραδέχομαι ὡς δικαστὰς τῶν στίχων μου, ψυχᾷ ψυχραὶ, τὰς ὁποίας ἐν αἰσθημα κουράζει, μία ὁρμὴ ταράττει, καὶ αἱ ὁποῖαι πάντοτε ἡσυχαι εἰς τὰ σεβάσματά σας, φοβεῖσθαι μὴ ἰδέα τις ἐνθουσιασμοῦ, ὁρμὴ τις τῆς ψυχῆς διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν σας. Μακρὰν ἐμοῦ οἱ ἐκτεθλημένοι οὗτοι δόκτορες, οἵτινες κηρύττουν τὴν ἀρετὴν μὲ ἀπάθειαν εἰς πεζὸν λόγον ποταπὸν καὶ ἄνευ ψυχῆς, καὶ δὲν ἐξέρχονται ποτὲ ἐκ τῆς κατὰστάσεως τῆς ἀνίας καὶ τῆς ῥαθυμίας, αἵτινες κατέβαλον τὴν ψυχὴν των. Εἰς τοιοῦτον ἀντικείμενον ἀπαγορεύεται ὁ ἐνθουσιασμός; Μόνη ἡ κρίσις θέλει ἔχει τὸ προνόμιον νὰ ἐγγίσῃ τὴν ἱερὰν ἄρπην; ὁ δὲ ἐνθουσιασμός τῆς εὐφύας εἶναι ἀμάρτημα; Ἐνταῦθα ἀμάρτημα θεωρεῖται ὅταν μείνῃ τις ἀπαθὴς καὶ ψυχρός. Ἐνταῦθα, μόνον τὸ πάθος εἶναι κρίσις καὶ ἡ ὁρμὴ φρόνησις: τὸ θυμίαμα διαδίδει ποτέ, χωρὶς νὰ καῇ, τὰ ἡδέα αὐτοῦ ἀρώματα; Ἄ! διατὶ ὀχρεμῶν τοῦ γήρως ἐνάρκωσε τὴν μοῦσαν μου καὶ ἀπεκοίμισε τὴν εὐφύαν μου! Διατὶ δὲν ἔχω καρδίαν καθαρωτέραν καὶ τόνους μᾶλλον ὑπερηφάνους! Ὅταν ἡ ψυχὴ ἐξάπτεται καὶ ὑψοῦται ἐπὶ τῶν πυρίνων αὐτῆς πτερύγων, ἂ! τότε δὴ τότε τὰ οὐράνια πνεύματα ἀπαντῶσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ συναρμόβουσι μετὰ τῆς φωνῆς του τὰς χρυσαῖς αὐτῶν ἄρπας!

Ἀκούω τῶνόντι ἢ ὀνειρεύομαι ὅτι ἀκούω

μικρόθεν τὴν μουσικὴν αὐτῶν συμφωνίαν; Ἡ ἁρμονία τῶν μελωδικῶν αὐτῶν ἤχων διέρχεται διὰ τῆς ἀπείρου ἐκτάσεως καὶ ἔρχεται ἵνα καταγοητεύσῃ τὴν ἀκοήν μου; Ναί, οἱ τόνοι οὗτοι ἔρχονται ἐκ τῶν οὐρανῶν, τοὺς γνωρίζω ἐκ τῆς ἡδύτητός των. Διὰ τίνος θαυμασίας ἡδονῆς ἡ ψυχὴ μου ἐμέθυσεν; ὦ! πότε ὁ θάνατος, ὡς εὐμενὴς εἰσηγητὴς, θέλει εὐδοκήσῃ νὰ μὲ εἰσαγάγῃ εἰς τὰς μουσικὰς αὐτῶν συμφωνίας; πότε θέλει θέσῃ εἰς τοὺς οὐρανούς μίαν κατοικίαν κοινὴν εἰς τὰ ὄντα τῆς αὐτῆς φύσεως; Εὐτυχὴς ἡ ἡμέρα, ἥτις θέλει διαλύσει τὰ σκότη, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἴμεθα βεβυθισμένοι, θέλει θραύσει τὰς ἀλύσεις μας καὶ θέλει συνασπίσει ἅπασαν τὴν χορείαν τῶν πνευμάτων πέριξ τοῦ Θρόνου καὶ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ αἰωνίου αὐτῶν πατρὸς! Ἡ ἐλπίς αὕτη παρέχει ἀπερίγραπτον χαρὰν εἰς τὸν ἀληθῆ ἄνθρωπον. Ἄνθρωπε, ὕψωσον τὸ καταβεβλημένον μέτωπόν σου, καθότι ἡ μελαγχολία σου ὑβρίζει τὸν Πλάστην σου. Ἰδὲ, διαλυόμενον τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ, τὸ ὁποῖον ὕψουτο μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀθανασίας. Ἰδὲ, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν φρικαλέων τοῦ τάφου ἐρείπιων, τὸν λάμποντα Θρόνον, ἐφ' οὗ μέλλεις ν' ἀναβῇ, καὶ συγχώρησον τὸν θάνατον.

(Ἐκ τῆς Γαλλικ. μεταφρ. τοῦ Le Tourneur.)

Ο ΕΞΟΧΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΝΔΥΜΑ.

Ἡ Νυκτοβάτις.

Εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως Ἐσδὸν, γεωργὸς τις καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἤκουον ἐκάστην νύκτα τινὰ, ὅστις ὑπῆγαინε καὶ ἤρχετο, ἀνοίγων καὶ κλείων θύρας καὶ παρὰ θύρα ἐντὸς τοῦ οἰκήματός των. Ὅτε κατὰ πρώτην φοράν ἤκουσεν αὐτὸν τὸν κρό-

τον, ὁ χωρικός ἐνόμισεν ὅτι ὁ ποιῶν αὐτὸν ἦτο κλέπτης, καὶ ἐπειδὴ ἦτο δειλὸς, δὲν ἀπεφάσισε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλὰ προσεποιήθη τὸν κοιμώμενον.

Τῇ ἐπαύριον ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ ἐρευνήσῃ ἐὰν τῷ ἐκλάπη τι, ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει· δὲν ἐγνώριζε δὲ τί νὰ σκεφθῇ περὶ τούτου, ἐπειδὴ δὲ τὸ αὐτὸ ἐξηκολούθει καὶ τὰς ἐπομένας νύκτας χωρὶς τὸ παραρικρὸν νὰ χαθῇ ἐκ τῶν ἐπίπλων του, ἐνόμισεν ὅτι Δαιμόνιον τι ἦλθεν, ὅπως συγκατοίκησεν μετ' αὐτοῦ, (τρομερὸς συγκατοίκος!)—Ἡ θυγάτηρ του, νέα κόρη δεκαοκταετῆς, δὲν εἶχεν ἀκούσει ποτὲ τὸν παραμικρὸν θόρυβον, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τι ἐκ τῶν συνδιαλέξεων τῶν γενομένων μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῆς περὶ τοῦ καθημερινοῦ κρότου τῆς νυκτός.

Αὐτὸ ἐξηκολούθει ἐφ' ἱκανὸν καιρὸν, ὅταν μίαν τῶν νυκτῶν ὁ γεωργὸς, ὅστις πλέον εἶχε συνηθίσει εἰς αὐτὸ, ἀκούῃ τὸν μυστηριώδη συγκατοίκον τῆς οἰκίας του διερχόμενον ἔμπροσθεν τοῦ δωματίου του, τότε ἐγείρεται, διότι ἡ συνήθεια τὸν ἔκαμε νὰ ἀποβάλῃ ἐν μέρει τὴν δειλίαν του, καὶ εἶδεν ἐκ τινος ὁπῆς τῆς θύρας ὁποία ὑπῆρχεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν ἐγνώρισεν ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δαιμόνιον δὲν ἦτο ἄλλο, εἰμὴ ἡ θυγάτηρ του, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν συνειθισμένον της περίπατον, ἡμίγυμνος, καὶ κρατοῦσα φῶς εἰς τὰς χεῖρας. Εὐθὺς λοιπὸν ὁ φόβος του διελύθη, ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ προχωρεῖ πρὸς αὐτὴν ὅπως ἐξετάσῃ τὸ αἷτιον τοῦ παραδόξου νυκτερινοῦ αὐτῆς περιπάτου· ὅμως ἐκεῖνη χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ, οὔτε κἂν νὰ τὸν ἀκούσῃ, διέρχεται ἔμπροσθεν τοῦ τραγωδοῦσα ἤχόν τινα Πόλλας. . . . δυστυχὴς νέα, κοιμάται, εἶναι νυκτοβάτις!

Τὴν ἐπιούσαν ὁ δυστυχὴς πατὴρ τρέχει πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ ἱατροῦ καὶ διηγεῖται αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν· ὁ ἱατρὸς μὲ λύπην του τῷ λέγει ὅτι οὐδὲν μέσον θεραπείας ὑπάρχει δι' αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, τῷ συνιστᾷ